

დანიელის წიგნი — ას ოთხმოცდაექვსი

პანიუმის აღთქმა: საბოლოო დაბეჭდვა და შუალამის შემახილის გამოცხადება

Jeff Pippenger

2024-04-16

პანიუმში, რომელიც იყო კესარია ფილიპე, რაც არის დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავის ცამეტიდან მეთხუთმეტე მუხლებამდე, ანუ ის ისტორია, სადაც რესპუბლიკური და პროტესტანტული რქები აღასრულებენ იმ გამოცანას, რომ არიან „მერვე, რომელიც შვიდთაგანია“, ანუ ის ისტორია, სადაც ღვთის ბეჭედი სამუდამოდ აღიბეჭდება ას ორმოცდაოთხ ათასზე, და შუალამის ღალადის უწყების მოსვლის ისტორია, ქრისტემ თავის უკანასკნელი დღეების ხალხს აღუთქვა დაპირება.

და მე გეუბნები შენც: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას, და ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას. და მოგცემ შენ ცათა სასუფეველის გასაღებებს: და რასაც შეკრავ ქვეყანაზე, შეკრული იქნება ცაში; და რასაც გახსნი ქვეყანაზე, გახსნილი იქნება ცაში. მათე 16:18, 19.

დაბეჭდვის პერიოდი, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო, როცა ნიუ-იორკის ძლევამოსილი ნაგებობები დაეცა, და რომელიც მალე მომავალი კვირადღის კანონის დროს დასრულდება, ალფამ და ომეგამ განიზრახა. ამ პერიოდის თვით უკანასკნელი ნაწილი იმავე პერიოდის თვით პირველ ნაწილს იმეორებს. 2001 წლის 11 სექტემბერს უფალმა თავისი ხალხი ძველ ბილიკებზე დააბრუნა, სადაც, სხვა ჭეშმარიტებებთან ერთად, მათ აღმოაჩინეს „შვიდი დრო“, როგორც ეს მეფე იოშias დღეებში იქნა ნაპოვნი. ამის შემდეგ გვიანი წვიმა ცვარივით იწყო კურთხევა, და დაიწყო გამოცდის პროცესი, რომელმაც თაყვანისმცემელთა ორი კლასის გამიჯვნა წარმოშვა.

აბაკუმის მეორე თავის აღსრულებისას აღმოჩენილ იქნა ორი წმინდა სქემა და ისინი იმ ისტორიული პერიოდის სიმბოლოდ იქცა. არანაკლებ მნიშვნელოვანად, აბაკუმის მეორე თავის „დავა“ დაიწყო — სტრიქონი სტრიქონზე მეთოდოლოგიას, რომელიც გვიანი წვიმის მეთოდოლოგიაა, და განდგომილი პროტესტანტიზმის მეთოდოლოგიას შორის დაპირისპირებით, რომელიც ადვენტიზმმა თანდათანობით მიიღო 1863 წლის ამბოხებიდან მოყოლებული.

იესომ აღუთქვა, რომ თავის უკანასკნელი დღეების ხალხს მისცემდა „სასუფეველის გასაღებებს“; და ამით იგი გულისხმობს სწორ ბიბლიურ მეთოდოლოგიას, რომელიც შეიცავს აუცილებელ წინასწარმეტყველურ გასაღებებს, რათა ამოიცნონ, დაადგინონ და იქადაგონ შუალამის ძახილისა და დიდი ძახილის უწყება.

„ისინი, ვინც ღმერთთან ურთიერთობენ, სიმართლის მზის ნათელში დადიან. ისინი არ შეურაცხყოფენ თავიანთ მხსნელს იმით, რომ ღმერთის წინაშე თავიანთ გზას ხრწნიან. ზეციური ნათელი ანათებს მათზე. როდესაც ისინი ამ ქვეყნის ისტორიის დასასრულს უახლოვდებიან, მათი ცოდნა ქრისტეზე და მასთან დაკავშირებულ

წინასწარმეტყველებებზე დიდად იზრდება. ისინი უსასრულოდ ძვირფასნი არიან ღვთის თვალში, რადგან ერთობაში არიან მის ძესთან. მათთვის ღვთის სიტყვა აღმატებული მშვენიერებისა და სიკეთისაა. ისინი ხედავენ მის მნიშვნელობას. ჭეშმარიტება ეუწყებათ მათ. განხორციელების მოძღვრება რბილი ბრწყინვალეობით იმოსება. ისინი ხედავენ, რომ წმინდა წერილი არის გასაღები, რომელიც ყოველ საიდუმლოს ხსნის და ყოველ სიძნელეს წყვეტს. ისინი, ვინც არ ისურვეს ნათლის მიღება და ნათელში სიარული, ვერ შეძლებენ ღვთისმოსაობის საიდუმლოს გაგებას, მაგრამ ისინი, ვინც არ დაყოვნებულან ჯვრის აღებაში და იესოს მიყოლაში, იხილავენ ნათელს ღვთის ნათელში.“ The Southern Watchman, April 4, 1905.

პეტრეთი წარმოდგენილნი, რომლებიც არიან ას ორმოცდაოთხი ათასი, ისინი არიან, ვინც იღებენ ლაოდიკეის უწყებას, რომელიც მოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს და რომელიც ახლა კვლავ მეორდება 2023 წლის ივლისიდან. ლაოდიკეის უწყება, რომელიც მოვიდა 1856 წელს, იყო „შვიდი ჟამის“ შესახებ გაზრდილი ცოდნა; და როდესაც ქრისტე მკვდარ ძვლებს ერთად შეკრებს და შემდეგ სიცოცხლეს შთაბერავს, ისინი გადადიან მესამე ანგელოზის ლაოდიკეური მოძრაობიდან ას ორმოცდაოთხი ათასის ფილადელფიურ მოძრაობაში. ეს გადასვლა ქრისტეს სიტყვის მიერ ხორციელდება, რადგან ისინი მისი სიტყვით განიწმინდებიან, მისი სიტყვა კი არის „ჭეშმარიტება“, და მისი სიტყვა არის „გასაღები“, რომელიც მის სიტყვას ხსნის.

და ფილადელფიაში მყოფი ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს წმიდა, ჭეშმარიტი, რომელსაც აქვს დავითის გასაღები, რომელიც აღებს და ვერავინ დახურავს; და ხურავს და ვერავინ აღებს; ვიცი შენი საქმენი: აჰა, შენ წინაშე დავდგი ღია კარი, და ვერავის ძალუძს მისი დახურვა; რადგან მცირედი ძალა გაქვს, და დაიცავი ჩემი სიტყვა, და არ უარყავი ჩემი სახელი. გამოცხადება 3:7-8.

„სტრიქონი სტრიქონზე“ მეთოდოლოგია არის ის გასაღები, რომელიც ქრისტემ აღუთქვა თავის უკანასკნელი დღეების ხალხს „ჭიშკრებთან“ ბრძოლაში. „ჭიშკარი“ არის ეკლესია.

და გამოეღვიძა იაკობს ძილისაგან და თქვა: ჭეშმარიტად, უფალი არის ამ ადგილას, და მე ეს არ ვიცოდი. და შეეშინდა, და თქვა: რაოდენ საშინელია ეს ადგილი! ეს სხვა არაფერია, თუ არა სახლი ღვთისა, და ეს არის კარიბჭე ზეცისა. დაბადება 28:16, 17.

კარიბჭეებთან ბრძოლა წარმოადგენს იმ სარწმუნოებრივ ბრძოლებს, რომლებიც ჭეშმარიტებასა და ცდომილებას შორის ხდება; ხოლო საბერძნეთის რელიგიის ცდომილება არის ჯოჯოხეთის კარიბჭე, და განდგომილი ლაოდიკეური ადვენტიზმის რელიგიაც ასევე კარიბჭეა. ლაოდიკეური ადვენტიტური კარიბჭე წარმოადგენს იმ ადგილს, სადაც აბაკუმის დავა სრულდება.

იმ დღეს ლაშქართა უფალი იქნება დიდების გვირგვინად და მშვენიერების დიადემად თავისი ხალხის ნატამალისთვის, და სამართლის სულად მას, ვინც სამსჯავროზე ზის, და ძალად მათთვის, ვინც ბრძოლას კარიბჭესთან აბრუნებს. მაგრამ ესენიც ღვინით შეცდნენ და თრობამ გზიდან გადაიყვანა; მღვდელიც და წინასწარმეტყველიც თრობით შეცდნენ, ღვინომ შთანთქა ისინი, თრობამ გზიდან გადაიყვანა; ხილვაში სცდებიან, სამართალში ბორძიკობენ. რადგან ყველა სუფრა

სავსეა ნარწყევითა და სიბინძურით, ისე რომ სუფთა ადგილი აღარ არის. ვის ასწავლის იგი ცოდნას? და ვის შეაგნებინებს მოძღვრებას? რძეს მოწყვეტილთ და ძუძუსგან მოცილებულთ? რადგან წესდება წესდებაზე უნდა იყოს, წესდება წესდებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტაოდენი და იქ ცოტაოდენი. რადგან ბორძიკოვანი ბაგეებითა და სხვა ენით ელაპარაკება იგი ამ ხალხს; რომელთაც უთხრა: ეს არის განსვენება, რომლითაც დაღლილს შეგიძლიათ მოასვენოთ; და ეს არის განახლება; მაგრამ მათ არ ისურვეს მოსმენა. ამიტომ უფლის სიტყვა მათთვის იყო: წესდება წესდებაზე, წესდება წესდებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტაოდენი და იქ ცოტაოდენი; რათა წავიდნენ და უკუღმა დაეცნენ, და შეიმუხრონ, და მახეში გაეხან, და შეპყრობილ იქნენ. ამიტომ ისმინეთ უფლის სიტყვა, თქვენ, დამცინავნო კაცნო, რომელნიც მართავთ ამ ხალხს, რომელიც იერუსალიმშია. ესაია 28:5-14

სამეფოს გასაღებები არის წმინდა წერილების სიტყვები, რომლებიც ღვთის უკანასკნელი დღეების ხალხს ეძლევა სიტყვის მიერ.

არსებობს ჭეშმარიტებები სიტყვაში, რომლებიც, ძვირფასი მადნის ძარღვებით, ზედაპირის ქვეშ არის დაფარული. დაფარული საგანძური აღმოჩენილ იქმნება მაშინ, როცა მას ეძებენ, როგორც მღაროელი ეძებს ოქროსა და ვერცხლს. ღვთის სიტყვის ჭეშმარიტების მტკიცებულება თავად სიტყვაშია. წმინდა წერილი არის გასაღები, რომელიც ხსნის წმინდა წერილს. ღვთის სიტყვის ჭეშმარიტებათა ღრმა მნიშვნელობა ჩვენს გონებას მისი სულით ეშლება.

„ბიბლია არის დიდებული სახელმძღვანელო ჩვენი სკოლების მოსწავლეთათვის. იგი გვასწავლის ღვთის მთელ ნებას ადამის ძეთა და ასულთა შესახებ. იგი არის ცხოვრების წესი, რომელიც გვასწავლის იმ ხასიათს, რომელიც უნდა ჩამოვაყალიბოთ მომავალი სიცოცხლისათვის. ჩვენ არ გვჭირდება ტრადიციის მკრთალი ნათელი, რათა წმინდა წერილები გასაგები გახდეს. იმავე საფუძველით შეგვეძლო გვეფიქრა, რომ შუადღის მზეს სჭირდება დედამიწის მბჟუტავი ჩირაღდნის შუქი თავისი დიდების გასაზრდელად. მღვდლისა და მსახურის სიტყვები საჭირო არ არის ადამიანთა შეცდომისგან სახსნელად. ისინი, ვინც მიმართავენ საღვთო ორაკულს, ნათელს მიიღებენ. ბიბლიაში ყოველი მოვალეობა ცხადად არის წარმოდგენილი. ყოველი მოცემული გაკვეთილი გასაგებია. ყოველი გაკვეთილი გვიცხადებს მამასა და ძეს. სიტყვას ძალუმს ყველა გახადოს ბრძენი ხსნისათვის. სიტყვაში ხსნის მეცნიერება ნათლად არის გამოცხადებული. გამოიკვლიეთ წმინდა წერილები, რადგან ისინი არის ღვთის ხმა, რომელიც სულს ელაპარაკება.“ Testimonies, volume 8, 157.

გასაღებები, რომლებიც ქრისტემ მისცა უკანასკნელი დღეების ეკლესიას, იმავე ძალას ფლობენ, რაც ჰქონდათ მათ მაშინ, როცა პეტრეს მიეცა.

„პეტრემ გამოთქვა ის ჭეშმარიტება, რომელიც ეკლესიის რწმენის საფუძველია, და იესომ ახლა პატივი მიაგო მას, როგორც მორწმუნეთა მთელი სხეულის წარმომადგენელს. მან თქვა: 'მოგცემ შენ ცათა სასუფეველის გასაღებებს; და რასაც შეკრავ ქვეყანაზე, შეკრული იქნება ცაში; და რასაც გახსნი ქვეყანაზე, გახსნილი იქნება ცაში.'“

„ცათა სასუფეველის გასაღებები“ ქრისტეს სიტყვებია. წმინდა წერილის ყველა სიტყვა მისია და აქ იგულისხმება. ამ სიტყვებს ძალა აქვთ, გახსნან და დახშონ ცა. ისინი აცხადებენ იმ პირობებს, რომელთა საფუძველზეც ადამიანები მიიღებიან ან უარიყოფიან. ამგვარად, მათის საქმე, ვინც ღვთის სიტყვას ქადაგებს, არის სიცოცხლის სურნელი სიცოცხლისათვის ან სიკვდილის სურნელი სიკვდილისათვის. მათზე დაკისრებულია მისია, რომელიც მარადიული შედეგებით არის დამძიმებული.“ — *The Desire of Ages*, 413.

ძალა, რომელიც მის სიტყვებში ვლინდება, როდესაც ადამიანთა ხელშია მინდობილი, დაფუძნებულია მის სიტყვაში განსაზღვრულ პრინციპებზე. მათგან, შესაძლოა, უმარტივესი და, შესაძლოა, უმაღლესად ღრმა ის არის, რომ ჭეშმარიტება მტკიცდება ორის მოწმობით.

„კიდევ ერთი მძიმე ბოროტება, რომელიც ეკლესიაში იყო აღმოცენებული, ის იყო, რომ ძმები ერთმანეთის წინააღმდეგ სამართალში მიდიოდნენ. მორწმუნეთა შორის სიძნელეების მოგვარებისათვის უხვი ღონისძიება იყო გათვალისწინებული. თვით ქრისტესაც ნათლად ჰქონდა მიცემული მითითება, თუ როგორ უნდა მოწესრიგებულიყო ამგვარი საქმეები. „ხოლო თუ შენი ძმა შეგცოდავს, წადი და ამხილე იგი შენსა და მას შორის მარტო; თუ შენი ისმინოს, შეგიძენია შენი ძმა. ხოლო თუ არ ისმინოს, წაიყვანე შენთან ერთად კიდევ ერთი ან ორი, რათა ორი ან სამი მოწმის პირით დამტკიცდეს ყოველი სიტყვა. ხოლო თუ მათიც არ ისმინოს, უთხარი ეკლესიას; და თუ ეკლესიისაც არ ისმინოს, იყოს შენთვის, როგორც წარმართი და მეზვერე. ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: რასაც შეკრავთ ქვეყანაზე, შეკრული იქნება ზეცაში; და რასაც გახსნით ქვეყანაზე, გახსნილი იქნება ზეცაში.“ მათე 18:15–18.“ მოციქულთა საქმეები, 304.

არსებობს სულ მცირე სამი გეოგრაფიული მოწმე იმ პერიოდის შესახებ, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასი იბეჭდება შუაღამის ღამეებზე. თუ გავიხსენებთ იმ ფაქტს, რომ შუაღამის ღამისას ზეთის მოპოვება უკვე გვიან არის, ვპოულობთ, რომ ექსეტერის ბანაკ-შეკრების გეოგრაფიული მოწმობა გვაძლევს იმ წერტილის ილუსტრაციას, სადაც ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხი იბეჭდება; და ვხედავთ, რომ ეს ჭეშმარიტება წარმოდგენილია როგორც კესარია ფილიპეს გეოგრაფიაში, ასევე პანიუმის ბრძოლის მოწმობაში, დანიელის მეთერთმეტე თავის მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლებამდე. შესაძლოა, ამ სამი მოწმის გეოგრაფიულად განსაზღვრა გარკვეულწილად არაზუსტი იყოს, მაგრამ მე ამ ტერმინს ვიყენებ, რადგან გეოგრაფია უეჭველად ეკუთვნის როგორც ექსეტერის, ისე კესარია ფილიპეს გარემოებას. იესო პეტრეს ათავსებს იმ წინასწარმეტყველურ გეოგრაფიაში, რომელშიც ას ორმოცდაოთხი ათასი უკანასკნელ დღეებში აღმოჩნდება. შემდეგ კი იგი აძლევს ბრძანებას.

და მოგცემ შენ ცათა სასუფეველის გასაღებებს; და რასაც შეკრავ მიწაზე, შეკრული იქნება ცაში; და რასაც გახსნი მიწაზე, გახსნილი იქნება ცაში. მაშინ უბრძანა მან თავის მოწაფეებს, არავისთვის ეთქვათ, რომ იგი იყო იესო ქრისტე. მას შემდეგ იესომ დაიწყო თავისი მოწაფეებისთვის ჩვენება, რომ უნდა წასულიყო იერუსალიმში, ბევრი რამ დაეთმინა უხუცესთაგან, მღვდელმთავართაგან და მწიგნობართაგან, მოკლულიყო და მესამე დღეს აღმდგარიყო. მაშინ პეტრემ განუცხადა

გაიყვანა იგი და დაუწყო შერისხვა, ეუბნებოდა: ღმერთმა დაგიფაროს, უფალო; ეს არ დაგემართოს შენ. ხოლო მან მობრუნდა და უთხრა პეტრეს: გამეცალე, სატანა; შენ ხარ ჩემთვის საცდური, რადგან ღვთისას კი არა, კაცთას ფიქრობ. მათე 16:19–23.

სიტყვა „Exeter“ არის ქალაქის სახელწოდება დევონში, ინგლისში. მისი ეტიმოლოგია ძველ ინგლისურ ენამდე მიდის, სადაც იგი ცნობილი იყო როგორც „Exanceaster“ ან „Execestre.“ მიიჩნევა, რომ ეს სახელი მომდინარეობს ძველი ინგლისური სიტყვებისგან: „Exe“ (რომელიც აღნიშნავს მდინარე Exe-ს, რომლის ნაპირზეც მდებარეობს ქალაქი) და „ceaster“ (რაც ნიშნავს „რომაულ ციხესიმაგრეს“ ან „გალავნიან ქალაქს“). ამრიგად, „Exeter“ ნიშნავს ან „ციხესიმაგრეს მდინარე Exe-ზე“, ან „გალავნიან ქალაქს მდინარე Exe-სთან.“ მილერიტების ისტორიაში შუალამის ღალადის მოსვლასა და აღსრულებასთან დაკავშირებული გეოგრაფია მიუთითებს ადგილმდებარეობაზე, სადაც იყო წყალი, რაც წარმოადგენს სულიწმიდის გარდამოსვლას, და წერტილზე, სადაც ღმერთი აღამაღლებდა ლაშქარს, რათა ეს უწყება მსოფლიოსათვის ეუწყებინა, რომელიც, როგორც და უაითი გვაუწყებს, „მოქცევითი ტალღასავით“ მიდიოდა. მოქცევითი ტალღა უბრალოდ მდინარის წყალი არ არის; ეს არის ძალით განსაკუთრებულად განმტკიცებული წყალი.

მილერიტული ისტორია იყო ათი ქალწულის იგავის აღსრულება, და როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასი მიყვანილნი იქნებიან დაბეჭდვის დროის დასასრულამდე, ისინი გაიმეორებენ იმ გზის მაჩვენებლებს, რომლებიც განსაზღვრული იყო დაბეჭდვის დროის დასაწყისში, და აგრეთვე ექსეტერის ბანაკ-შეკრების ისტორიას. ანგელოზი ჩამოვა გამომცდელი უწყებით, რომლის ჭამაც აუცილებელია. ეს უწყება მიიყვანს საფუძვლებამდე და ორ კლასს დაუპირისპირებს ლევიანთა ოცდამეექვსის „შვიდ ჟამს“. იგი მოიცავს იესო ქრისტეს გამოცხადებას, რომელიც პეტრეს მიერ წარმოდგენილია იმგვარად, როგორც იმის მიღება, რომ იესო იყო ქრისტედ ცხებული, როდესაც ღვთიური სიმბოლო მტრედის სახით დაეშვა, რაც 2001 წლის 11 სექტემბერს განასახიერებს. იგი მოიცავს იმის გაგებასაც, რომ იესო არის ღვთის ღვთიური ძე, და აგრეთვე იმას, რომ იესომ, როდესაც თავის ღვთიურ არსებას დაცემული კაცობრიობის ხორცი შეიმოსა, იგი ასევე არის კაცის ძე.

ეს ჭეშმარიტებები წარმოშობს თაყვანისმცემელთა ორ ჯგუფს, როგორც ეს 2001 წლის 11 სექტემბრის შემდგომ მოხდა. ეს ორი ჯგუფი წარმოდგენილი იყო ექსეტერის ბანაკობის კრებაზე, რადგან იმ ბანაკობის კრებაზე უოტერთაუნიდან მოსულმა ჯგუფმა გაშალა კარავი; მათ უარყვეს შუალამის ღალადის უწყება, როგორც იგი სამუელ სნოუს მეშვეობით იყო წარმოდგენილი. მათ ატარებდნენ ყალბ შეკრებებს, რომლებიც იმდენად ხმამაღალი და ემოციური იყო, რომ სნოუს შეკრებების ხელმძღვანელები მივიდნენ მათთან და აცნობეს, დამშვიდებულიყვნენ. იმ ბანაკობის კრებაზე ორი ჯგუფი გამოვლინდა, და ორივე აღიარებდა, რომ წყალთან იყო დაკავშირებული, მაგრამ ერთი ყალბი იყო და წარმოადგენდა უგუნურთ, რომელთაც ზეთი არ ჰქონდათ. ექსეტერის კარავში მყოფი ჯგუფი იყო ლაშქარი, რომელიც ქალაქიც იყო და ამასთანავე სიმაგრეც, რადგან ისინი განასახიერებდნენ ეზეკიელის გამხმარ მკვდარ ძვლებს,

რომლებიც შუალამის ღაღადის უწყებისას აღდგებიან, როგორც ძლიერი ლაშქარი.

იმ ისტორიაში, სადაც ეს ორი კლასი ვლინდება, პეტრე ორივე კლასს წარმოადგენდა. მისი აღიარება, რომელმაც იესო ქრისტედ და ღვთის ძედ დაასახელა, სულიწმიდის შთაგონებით იყო წარმოშობილი, რადგან ქრისტემ მას აშკარად უთხრა: „ხორცსა და სისხლს ეს შენთვის არ გაუმხელია, არამედ მამაჩემმა, რომელიც ცათა შინაა.“ როდესაც შემდეგ იესომ მოწაფეებს ჯვრის შესახებ აუწყა, პეტრემ, რომელსაც იმ მომენტში სულიწმიდის ზემოქმედება აკლდა, ქრისტე განზე გაიყვანა „და დაუწყო მას კიცხვა, ეუბნებოდა: ღმერთმა ნუ ქნას, უფალო; ეს არ მოგივა შენ. ხოლო მან მიიხედა და უთხრა პეტრეს: გამეცაღე, სატანავ; შენ საცდური ხარ ჩემთვის, რადგან შენ ფიქრობ არა იმას, რაც ღვთისაა, არამედ იმას, რაც კაცთაა.“

პეტრეს ემოციური ამოხეთქვა შეესაბამებოდა იმ ემოციურ თაყვანისცემას, რომელიც მიმდინარეობდა უოტერთაუნის კარავში, როდესაც სამუელ სნოუ წარადგენდა შუალამის ძახილის უწყებას. იმ დონეზე პეტრე წარმოადგენს მათ, ვინც შეიძლება აღმოჩნდნენ ას ორმოცდაოთხი ათასთა შორის. ეს კანდიდატები წარმოადგენენ იმ კლასს, რომელსაც აქვს ზეთი, რომელიც არის სულიწმიდა, და ეს არის უწყებაც და ხასიათიც, ხოლო სხვა კლასს ზეთი აკლია. კესარია ფილიპეს გარემოებაში ქრისტემ დაიწყო იმის გახსნა, „რომ უნდა წასულიყო იერუსალიმს, და ბევრი ეტანჯა უხუცესთაგან და მღვდელმთავართაგან და მწიგნობართაგან, და მოკლულიყო, და მესამე დღეს აღმდგარიყო.“

მოწაფეთა იმედგაცრუება, როდესაც ეს მოვლენები ჯვარზე ფაქტობრივად აღსრულდა, არის ის ისტორია, რომელსაც დის უაიტი იყენებს 1844 წლის 22 ოქტომბრის იმედგაცრუების და წითელი ზღვის გადალახვისას ებრაელთა იმედგაცრუების საილუსტრაციოდ, როცა ფარაონის ლაშქარი მათ უკან მოსდევდა და ზღვის წყლები წინ ჰქონდათ. ყველა ეს მოწმე მოახლოებულ საკვირაო კანონს მიუთითებს, ხოლო დანიელის მეთერთმეტე თავის მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლებამდე გამოცხადება იძლევა იმ მოვლენათა მოწმობას, რომელთაც იმ საკვირაო კანონამდე მიჰყავთ. ამით ისინი აგრეთვე წარმოადგენენ „დანიელის წინასწარმეტყველების იმ ნაწილს, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხება.“

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ტიპებისა და ანტიტიპების ფრთხილმა შესწავლამ მიიყვანა დასკვნამდე, რომ ქრისტეს ჯვარცმა სწორედ იმ დღეს მოხდა, რომელიც წლიურ საზეიმო მსახურებათა მიმოქცევაში ისრაელს მიეცა, როდესაც საპასეჟო კრავი იკვლებოდა. განა არ უნდა მომხდარიყო ასევე განწმენდა საწმიდარისა, რომელიც გამოსყიდვის დღეში იყო ტიპით წარმოდგენილი — მეშვიდე თვის მეათე დღეს — სწორედ იმავე დღეს წელიწადში, რომელიც ტიპში აღინიშნებოდა? (იხ. *The Great Controversy*, 399). ეს, დროის ჰემმარიტი მოსესეული აღრიცხვის თანახმად, იქნებოდა 22 ოქტომბერი. 1844 წლის აგვისტოს დასაწყისში, ნიუ-ჰემფშირის შტატის ექსეტერში გამართულ ბანაკურ შეკრებაზე, ეს შეხედულება იქნა წარმოდგენილი და მიღებულ იქნა როგორც 2300 დღის წინასწარმეტყველების აღსრულების თარიღი. მათეს 25:1–13-ში მოცემულმა ათი ქალწულის იგავმა განსაკუთრებული მნიშვნელობა შეიძინა —

სიძის დაყოვნება, ქორწინების მოლოდინში მყოფთა ლოდინი და ჩათვლემა, შუალამის შეძახილი, კარის დახურვა და სხვა. უწყება, რომ ქრისტე 22 ოქტომბერს მოდიოდა, ცნობილი გახდა როგორც „შუალამის შეძახილი“. „„შუალამის შეძახილი“, — წერდა ელენ უაიტი, — ათასობით მორწმუნის მიერ იქნა გამოცხადებული“. მან დაამატა:“

„როგორც მოქცევის უზარმაზარი ტალღა, [მეშვიდე თვის] მოძრაობამ ქვეყანა გადაუარა. ქალაქიდან ქალაქში, სოფლიდან სოფელში და ქვეყნის შორეულ ადგილებამდეც გავრცელდა იგი, ვიდრე ღვთის მომლოდინე ხალხი სრულად არ აღიძვრებოდა.—The Great Controversy, 400.“

სისწრაფე, რომლითაც ეს უწყება გავრცელდა, ასახულია იმ მწერლების მიერ, რომელთაც ლ. ე. ფრუმი ციტირებს:

„ბეიტსმა ჩანაწერად დატოვა, რომ ექსეტერის უწყებამ „თითქოს ქარის ფრთებზე იფრინა“. კაცები და ქალები ჩქარობდნენ რკინიგზითა და წყლის გზით, დილითიდან და ცხენით, წიგნებისა და ნაშრომების შეკვრებით, და ავრცელებდნენ მათ „ისე უხვად, როგორც შემოდგომის ფოთლებს“. უაითმა თქვა: „ჩვენ წინაშე მდგომი საქმე იყო, გავფრენილიყავით იმ ვრცელი ველის ყოველ ნაწილში, გაგვეცხადებინა განგაში და გამოგვეღვიძებინა მძინარენი.“ და უელკამი ამატებს, რომ მოძრაობამ იფეთქა, როგორც კაშხლიდან თავდახსნილი წყლები. დამწიფებული მარცვლეულის ყანები მოუმკლად დარჩა, ხოლო სრულად გაზრდილი კარტოფილი მიწაში დაუთხრელი. უფლის მოსვლა ახლოს იყო. ახლა აღარ იყო დრო ამგვარი მიწიერი საქმეებისთვის.—The Prophetic Faith of Our Fathers, ტ. IV, გვ. 816.

„როგორც ამ მოძრაობის თვითმხილველი და მონაწილე, ელენ უაითმა აღწერა სწრაფად აჩქარებადი საქმის ხასიათი:“

„მორწმუნეებმა იხილეს, რომ მათი ეჭვი და დაბნეულობა მოიხსნა, ხოლო იმედმა და სიამაყემ მათი გულები გამოაცოცხლა. ეს საქმე თავისუფალი იყო იმ უკიდურესობებისაგან, რომლებიც ყოველთვის ვლინდება მაშინ, როცა არსებობს ადამიანური აღზნება ღვთის სიტყვისა და სულის მაკონტროლებელი ზემოქმედების გარეშე.... მას ჰქონდა ის ნიშნები, რომლებიც ყოველ საუკუნეში აღნიშნავს ღვთის საქმეს. იქ მცირე იყო ექსტატიკური სიხარული, არამედ უფრო — გულის ღრმა გამოკვლევა, ცოდვის აღიარება და სოფლის დატოვება. უფალთან შესახვედრად მომზადება იყო ტანჯვით აღსავსე სულთა უმძიმესი საზრუნავი....“

„მოციქულთა დღეებიდან მოყოლებული ყველა დიდ რელიგიურ მოძრაობას შორის არც ერთი არ ყოფილა ადამიანური არასრულყოფილებისა და სატანის მზაკვრობებისაგან იმაზე უფრო თავისუფალი, ვიდრე 1844 წლის შემოდგომის მოძრაობა. ახლაც კი, მრავალი წლის გასვლის შემდეგ [1888], ყველა, ვინც მონაწილეობდა იმ მოძრაობაში და მტკიცედ იდგა ჭეშმარიტების საფუძველზე, კვლავაც გრძნობს იმ კურთხეული საქმის წმიდა გავლენას და მოწმობს, რომ იგი ღვთისაგან იყო.—Ibid., 400, 401.“

„მიუხედავად იმისა, რომ არსებობდა მტკიცებულებანი საქმისა, რომელიც მთელ ქვეყანას მოედო და ათასებს იზიდავდა მეორე მოსვლის მიმდევართა თანამოზიარებაში, და სხვადასხვა ეკლესიებიდან დაახლოებით ორასი მსახური გაერთიანდა ამ უწყების გასავრცელებლად, [იხ. C. M. Maxwell, Tell it to the world, გვ. 19, 20.] პროტესტანტულმა ეკლესიებმა, მთლიანობაში, იგი უკუაგდეს და ყოველგვარი მათ ხელთ არსებული საშუალება გამოიყენეს, რათა ქრისტეს მალე მოსვლის რწმენის გავრცელება აღეკვეთათ. ეკლესიის მსახურების დროს ვერავინ ბედავდა იესოს მალე მოსვლის იმედის ხსენებას, მაგრამ მათთვის, ვინც ამ მოვლენას მოელოდა, ყველაფერი სრულიად სხვაგვარად იყო.“

„ელენ უაითმა აღწერა, როგორი იყო ეს:“

„ყოველი წამი ჩემთვის ძვირფასი და უმნიშვნელოვანესი ჩანდა. ვგრძნობდი, რომ ჩვენ ვასრულებდით საქმეს მარადისობისათვის, და რომ დაუდევარნი და უინტერესონი უდიდეს საფრთხეში იყვნენ. ჩემი რწმენა შეუმღვრეველი იყო, და იესოს ძვირფას აღთქმებს მე პირადად ვისაკუთრებდი....“

„გულთა გულმოდგინე გამოკვლევითა და თავმდაბალი აღსარებით, ლოცვით მოვედით მოლოდინის ჟამამდე. ყოველ დილით ვგრძნობდით, რომ ჩვენი უპირველესი საქმე იყო იმის დამოწმების მოპოვება, რომ ჩვენი ცხოვრება ღვთის წინაშე მართებული იყო. ვაცნობიერებდით, რომ თუ სიწმიდეში წინ არ მივიწევდით, შეჭველად უკუსვლას დავიწყებდით. ჩვენი ზრუნვა ერთმანეთის მიმართ გაიზარდა; ბევრს ვლოცულობდით ერთმანეთთან და ერთმანეთისთვის.“

„ჩვენ ვიკრიბებოდით ბაღებსა და ჭალებში, რათა ღმერთთან ურთიერთობაში შევემსულიყავით და მისთვის ჩვენი ვედრებანი აღგვევლინა, რადგან მისი თანდასწრება უფრო ცხადად შეგვეგრძნო, როცა მის ბუნებრივ ქმნილებათა გარემოცვაში ვიყავით. ხსნის სიხარულნი ჩვენთვის უფრო აუცილებელი იყო, ვიდრე ჩვენი საჭმელი და სასმელი. თუ ღრუბლები ჩვენს გონებას დაჩრდილავდა, ვერ ვბედავდით დასვენებას ან ძილს, ვიდრე ისინი არ გაიფანტებოდა უფლის მიერ ჩვენი მიღებულიობის შეგნებით.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.“ Arthur White, The Ellen White Biography, ტომი 1, 51, 52.